

РЕШЕНИЕ

№ 14837

гр. София, 15.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 02.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5490** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 145 и следващите АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Й., гражданин на Република Турция, 15.04.1987 г. в Р Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв.Х. от АК – [населено място] срещу отказ рег. № IST24002953V от 29.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и несъобразяване с целите на закона по смисъла на чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК, във вр. с чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, във вр. с чл. 35 АПК, чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Поддържа, че с постановения отказ е нарушено правото ѝ на семеен живот. Поддържа, че в обжалвания отказ не са изложени конкретни мотиви. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът Завеждащ консулска служба към Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция – МВнР, чрез юрк. З., изразява становище за неоснователност на жалбата. Изтъква, че административният акт е постановен от компетентен орган в предвидената от закона форма и съдържа всички реквизити. Поддържа, че семейството на жалбоподателя е трайно установено в Р Турция и отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не нарушава по

никакъв начин правото на семеен живот. При тези съображения моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 18.01.2024 г. кандидатът е подал заявление вх. № 24002953 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт № U21872199 от 17.05.2019 г., издаден на жалбоподателя от Р Турция; дубликат на удостоверение за сключен граждански брак на жалбоподателя с М. Х. М., издаден въз основа на акт за граждански брак № 163 от 04.05.2019 г. от [община]; удостоверение за раждане на Масал Й. – дъщеря на М. М. и М. М.; декларация за осигуряване на жилище и финансова издръжка; договор за наем от 27.09.2023 г. на помещение от къща в [населено място], [община], [улица], сключен между жалбоподателя и А. А. И. за срок от една година; свидетелство за съдимост, издадено от Република Турция, от което се установява, че жалбоподателят не е осъждана; препис – извлечение от регистъра по гражданско състояние; копие от лична карта и удостоверение за постоянен адрес на съпруга на жалбоподателя, от което е видно, че от 10.08.2023 г. М. Х. М. има постоянен адрес в [населено място], [улица]; удостоверение за идентичност на имена; банково удостоверение, в което е отразено, че жалбоподателят има открита сметка в „Търговска банка Д“ АД и към 03.10.2023 г. наличността в нея е 4 800.00 евро.

Съдът не възприема като годни доказателства представените декларации от пълномощник К. П. К., подадени от името на М. Й., че същата желае трайно да се установи на територията на Република България и че бракът между жалбоподателя и съпруга ѝ не е сключен при заобикаляне на законите на Р България, тъй като не е възможно едно лице да декларира от името на друго лице намерения и изявления в горния смисъл.

Постановен е оспореният отказ рег. № IST24002953V от 29.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 ЗЧРБ – българският гражданин и семейството му са устроени, живеят и работят в Р Турция, налице са съмнения относно декларираното трайно установяване в страната.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно нормата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на М. Р, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 16/18.04.2024 г. на Генералния консул на Р България в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл. 34, ал. 1 и, ал. 2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим, Д. К., е определен като длъжностно консулско лице, които да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на отказа от Д. К., съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Съдът намира обаче, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон и при неизяснени обстоятелства. В тази връзка оспореният отказ следва да бъде отменен като материално незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящето решение.

По отношение на М. Й., т. е. гражданин на трета страна, са приложими изискванията за издаване на виза, и конкретно условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, регламентирани в Закона за чужденците в Република България, съгласно нормата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9 г от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната

разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ.

Административният орган е отказал издаването на виза на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като в оспорения отказ не е възпроизведено съдържанието им в цялост. В допълнителни забележки е посочено следното: „Българският гражданин и семейството му са устроени, живеят и работят в Р Турция. Налице са съмнения относно декларираното трайно установяване в страната.“ Не са изложени мотиви дали са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Касае се за норми, които ограничават права и съдържанието им следва да бъде тълкувано ограничително.

Освен изложеното, мотиви като посочените в допълнителните бележки на оспорения отказ не съдържат данни за каквито и да са факти и обстоятелства, които да бъдат проверени, нито съставляват каквато и да е преценка на конкретни обстоятелства, относими към адресата на акта. Поради това следва извод, че не е изпълнено изискването да бъдат посочени фактически основания, относими към конкретния заявител за виза, освен правните основания за постановяване на отказа. Компетентният административен орган следва служебно да извърши преценка на доказателствата и да установи всички относими към искането факти и обстоятелства, в това число, че не са налице изключващите по искането основания. При липсата на фактически съображения на процесния отказ, посочени са само и единствено правните разпоредба в цялост, не може да се приеме, че посочването на правното основание - чрез посочване на законовата норма, съставляват правни и фактически мотиви на процесния отказ.

Допуснато е съществено нарушение на изискванията за съдържание - поради неизлагане на мотиви, които да е възможно да бъдат проверени от съда, нарушението на чл. 146, т. 2 от АПК е съществено и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Поради неяснота на мотивите, оспореният отказ е материално незаконосъобразен, тъй като не могат да бъдат проверени приложените от административния орган правни основания за отказа по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ - незаконосъобразност по чл. 146, т. 4 от АПК, което е самостоятелно основание за отмяна на процесния отказ.

Преписката следва да се върне на длъжностното лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от М. Й. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лв., или общо сума в размер на 1210 лв.

При тези съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Й., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] в Р Турция, депозирана чрез пълномощника й – адв. Е. Х. от АК – [населено място], отказ с рег. № IST24002953V от 29.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза

„D“) от 29.01.2024 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по направеното от М. Й. искане за издаване на виза с № IST24002953V от 18.01.2024 г., съобразно мотивите на настоящето съдебно решение.

ОСЪЖДА на основание чл.143, ал.1 АПК Министерство на външните работи да заплати на М. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Р Турция, сумата от 1210.00 лева, представляваща направените от жалбоподателя разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: